

Práce se zabývá historií české knihovědy a knihovědného bádání. Sleduje vývoj oboru od humanistických začátků až po období první republiky. Dějiny naší bibliologie člení do několika etap, jenž navazují na společenské změny a vědecké směry. V rámci každé periody jsou představeny jednotlivé osobnosti a popsáno jejich odborné dílo či aktivity. Tomuto výkladu předchází samostatná kapitola, ve které jsou zachyceny teoretické přístupy k vymezení definice knihovědy u nás či v cizině a naznačeny příbuzné vědecké disciplíny. V závěru je kromě celkového shrnutí učiněn pokus o srovnání domácích poměrů se zahraničními trendy a literaturou. Hlavní důraz je kladen na charakteristiku a hodnocení konkrétních spisů tvořících české knihovědné písemnictví.

Z nejstarší humanistické a barokní epochy je zaznamenán vznik legendy o Gutenbergově kutnohorském původu či pražská oslava třístého výročí objevu knihtisku. Osvícenství je zastoupeno příspěvky Karla Rafaela Ungara a Josefa Dobrovského. Národní obrození je prezentováno Jungmannovými a Hankovým bibliografiemi i buditelskými snahami o obnovení Gutenbergovy pověsti. Zvláště jsou pojednáni moravští badatelé Cerroni či Dudík. V oddílu zobrazujícím přelom 19. a 20. století je zdůrazněn kvantitativní vzestup knihovědné literatury a speciálně upozorněno na studie Antonína Rybičky či Čeňka Zírta. Největší část práce zabírá rozbor díla prvorepublikových knihovědců. Kromě Zdeňka Václava Tobolky a Josefa Volfa jsou zmíněni Cyril Antonín Straka, Vít Hůlka, Anna Císařová-Kolářová nebo Karel Kabát. Není opomenuta ani institucionální základna. Do té jsou zahrnuty Tobolkovy univerzitní kurzy a Československá společnost knihovědná.